YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

1 päivänä maaliskuuta 2007 *

Asiassa C-391/05,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Finanzgericht Hamburg (Saksa) on esittänyt 30.8.2005 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 31.10.2005, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Jan De Nul NV

vastaan

Hauptzollamt Oldenburg,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit E. Juhász, R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari), G. Arestis ja J. Malenovský,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: Y. Bot,
kirjaaja: hallintovirkamies J. Swedenborg,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 8.11.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Jan De Nul NV, edustajanaan Rechtsanwalt W. Meven,

– Hauptzollamt Oldenburg, asiamiehenään A. Gessler,

– Belgian hallitus, asiamiehenään A. Hubert,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään W. Mölls,

kuultuaan julkisasiamiehen 14.12.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kivennäisöljyjen valmisteverojen rakenteiden yhdenmukaistamisesta 19.10.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/81/ETY (EYVL L 316, s. 12), sellaisena kuin se on muutettuna 22.12.1994 annetulla neuvoston direktiivillä 94/74/EY (EYVL L 365, s. 46; jäljempänä direktiivi 92/81), 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisen alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa kantajana on Jan De Nul NV (jäljempänä Jan De Nul) ja vastaajana Hauptzollamt Oldenburg (jäljempänä Hauptzollamt) ja joka koskee Hauptzollamtin kieltäytymistä vapauttamasta tiettyjä hopperiruoppaajan toimintaa varten käytettyjä kivennäisöljymääriä kivennäisöljyverosta (jäljempänä vero).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Direktiivi 92/81

3 Direktiivin 92/81 8 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Sen lisäksi, mitä direktiivissä 92/12/ETY säädetään yleisesti valmisteveron alaisten tuotteiden vapauttamisesta valmisteverosta tiettyjen käyttötarkoitusten

perusteella, jäsenvaltioiden on vapautettava yhdenmukaistetusta valmisteverosta jäljempänä luetellut tuotteet edellytyksin, jotka jäsenvaltioiden on vahvistettava verovapautuksien oikean ja selkeän soveltamisen varmistamiseksi sekä veropetosten, veron kiertämisen tai muiden väärinkäytösten estämiseksi:

– –

c) kivennäisöljyt, jotka toimitetaan käytettäviksi moottoripolttoaineina yhteisön aluevesillä muilla kuin yksityisillä huvialuksilla tapahtuvassa vesiliikenteessä (kalastus mukaan luettuna).

Tässä direktiivissä 'yksityisellä huvialuksella' tarkoitetaan alusta, jota luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö käyttää sen omistajana, vuokraajana tai sen muulla tavoin käyttöönsä saaneena muihin kuin kaupallisiin tarkoituksiin ja erityisesti muihin tarkoituksiin kuin vastiketta vastaan tai julkisten viranomaisten tarkoituksiin tapahtuviin matkustajien tai tavaroiden kuljetuksiin taikka palvelujen suorituksiin.

– –

2. Rajoittamatta yhteisön muiden säännösten soveltamista, jäsenvaltiot voivat myöntää kivennäisöljyille tai muille samoihin käyttötarkoituksiin tarkoitetuille verovalvonnan alaisille tuotteille täydellisen tai osittaisen vapautuksen tai alennuksen valmisteveroista:

– –

b) liikennöitäessä liikenteelle avatuilla sisävesillä muutoin kuin huvialuksilla;

– –

g) liikennöintikelpoisten vesistöjen ja satamien ruoppauksessa."

Kansalliset oikeussäännöt

4 Saksassa kivennäisöljyjen verottomuutta koskevat kansalliset säännökset sisältyvät 21.12.1992 annettuun kivennäisöljyverolakiin (Mineralölsteuergesetz, BGBl. 1992 I, s. 2150 ja 2185; jäljempänä MinöStG) ja 15.9.1993 annettuun asetukseen kivennäisöljyverolain täytäntöönpanosta (Mineralölsteuer-Durchführungsverordnung, BGBl. 1993 I, s. 1602).

5 MinöStG:n 4 §:n 1 momentin 4 kohdassa säädetään tältä osin, että jollei saman lain 12 §:stä muuta johdu, verotonta kivennäisöljyä saadaan käyttää moottoripolttoaineena tai lämmitykseen aluksilla, joita käytetään yksinomaan kaupallisessa vesiliikenteessä ja siihen liittyvissä avustavissa tehtävissä, kuten luotsi-, hinaus- tai muissa vastaavissa palveluissa ja omaan lukuun suoritettavassa liikenteessä, viranomais- tai sotilasaluksilla, meripelastusaluksilla sekä ammattimaiseen kalastukseen käytettävillä aluksilla.

6 MinöStG:n 31 §:n 2 momentin 5 kohdassa annetun valtuutuksen nojalla kivennäisöljyverolain täytäntöönpanoasetuksen 17 §:n 5 momentin 2 kohdassa on MinöStG:n 4 §:n 1 momentin 4 kohdassa tarkoitetun "alusten" käsitteen ulkopuolelle jätetty tietyntyyppiset uivat työlaitteet. Tämän perusteella ruoppaajia, nostokurkia ja viljanostureita ei pidetä MinöStG:n 4 §:n 1 momentin 4 kohdassa tarkoitettuina aluksina, joten niissä moottoripolttoaineena ja lämmitykseen käytettäville polttoaineille ei voida myöntää verovapautta.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

7 Pääasian kantajana oleva, vesirakennusalan toimintaa harjoittava Jan De Nul vaati, että sille oli myönnettävä verovapautus sellaisen tietyn kivennäisöljymäärän osalta, jota oli käytetty kapasiteetiltaan 10 062 tonnin suuruisen, Christoforo Colombo -nimisen hopperiruoppaajan toiminnan yhteydessä Hampurin ja Cuxhavenin välisellä Elben osalla 19.10.–17.12.1999 suoritetussa märkäruoppauksessa.

8 Hopperiruoppaajalla imetään hiekka, sora ja vastaavat ainekset veden pohjasta ja pumpataan ne imetyn veden mukana lastitilaan. Tämän jälkeen nämä ainekset kuljetetaan läjityspaikkaan, jossa ne pumpataan lastitilasta.

9 Jan De Nul teki 3.4.2000 ilmoituksen ainesten imu- ja pumppaustöiden aikana kulutettujen kivennäisöljyjen määristä. Hauptzollamt ilmoitti sen jälkeen kyseiselle yhtiölle, että sen oli suoritettava veroa myös hopperiruoppaajan tyhjänä ajamisen ja

hopperiruoppaajan näiden töiden kuluessa suorittamien ajotoimenpiteiden aikana käyttämistä kivennäisöljymääristä.

10 Jan De Nulin 15.11.2000 antaman veroilmoituksen täydennysilmoituksen perusteella verovelan määräksi tuli 183 127 Saksan markkaa (DEM).

11 Hauptzollamt hylkäsi 3.7.2002 tekemällään päätöksellä Jan De Nulin 19.12.2000 tekemän oikaisuvaatimuksen, jossa se oli vaatinut, ettei sen tarvitsisi maksaa tätä määrää. Kyseinen yritys nosti tämän jälkeen 2.8.2002 kanteen Finanzgericht Hamburgissa (Saksa) saadakseen verovapautuksen sellaisten kivennäisöljymäärien osalta, joita ei ollut käytetty itse hopperiruoppaajan käyttämiseen vaan sen tyhjänä kuljettamiseen.

12 Jan De Nul esittää ennakkoratkaisua pyytävässä tuomioistuimessa, että hopperiruoppaajan toiminta on sen matkan tarkoituksesta riippumatta erikoisaluksella suoritettavan kaupallisen vesiliikenteen kaltaista, joten sen käyttämä moottoripolttoaine kuuluu direktiivin 92/81 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisalaan.

13 Hauptzollamt väittää kyseisessä tuomioistuimessa, että myös se Elben osa, jossa hopperiruoppaajaa käytettiin, kuuluu liikenteelle avattuihin sisävesiin, joten direktiivin 92/81 8 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu vapauttaminen

verosta, jota jäsenvaltiot voivat soveltaa, kuuluu kansallisten viranomaisten säätelyvaltaan.

14 Hauptzollamt muutti 27.12.2004 tekemällään oikaisupäätöksellä 15.11.2000 tehtyä veroilmoitusta siten, että se otti huomioon Bundesfinanzhofin 3.2.2004 antaman tuomion ja hyväksyi siten, että hopperiruoppaajan tyhjänä ajamiseen käytetty kivennäisöljy oli vapautettava MinöStG:n 4 §:n 1 momentin 4 kohdan nojalla verosta. Tästä syystä verovelkaa pienennettiin 164 372 DEM:lla.

15 Pääasian asianosaiset ovat näin ollen yhtä mieltä siitä, että oikeusriita katsotaan tulleen saatetuksi päätökseen niiden veron perustaa koskevien seikkojen osalta, jotka johtivat veron alentamiseen, ja että pääasiassa on siten kyse ainoastaan sitä, onko Jan De Nulin suoritettava tämä vero niistä kivennäisöljyjen määristä, joita käytettiin ruoppaustöistä johtuvien ajotoimenpiteiden aikana.

16 Tällaisessa tilanteessa Finanzgericht Hamburg katsoo, että oikeusriidan ratkaiseminen riippuu käsitteen "yhteisön vesillä tapahtuva vesiliikenne" tulkinnasta, ja se on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"a) Miten direktiivin 92/81 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa oleva käsite yhteisön aluevedet on ymmärrettävä sen rajaamiseksi

direktiivin 92/81 8 artiklan 2 kohdan b alakohdassa olevasta käsitteestä liikenteelle avatut sisävedet?

b) Onko imuruoppaaja-aluksen (ns. hopperiruoppaajan) käyttö yhteisön aluevesillä katsottava kokonaisuudessaan direktiivin 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuksi vesiliikenteeksi, vai onko sen osalta tehtävä ero suoritettavan toimenpiteen aikana tapahtuvien eri toiminnanlajien välillä?"

Ennakkoratkaisukysymykset

Ensimmäinen kysymys

17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään, miten direktiivin 92/81 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa olevaa käsitettä "yhteisön aluevedet" on tulkittava sen rajaamiseksi saman artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetusta käsitteestä "liikenteelle avatut sisävedet".

18 Esitettyyn kysymykseen vastaamista varten on aluksi palautettava mieliin, että tämä direktiivi on annettu EY:n perustamissopimuksen 99 artiklan nojalla (josta on tullut EY 93 artikla), jossa Euroopan unionin neuvosto valtuutetaan antamaan yksimielisesti Euroopan yhteisöjen komission ehdotuksesta säännökset muun muassa valmisteveroja koskevan lainsäädännön yhdenmukaistamisesta siltä osin kuin

yhdenmukaistaminen on tarpeen sisämarkkinoiden toteuttamisen ja toiminnan varmistamiseksi.

19 Yhteisön tasolla käyttöön otetussa valmisteverojen rakenteiden yhdenmukaistetussa järjestelmässä direktiivin 92/81 8 artiklan 1 kohdassa säädetään useista pakollisista verovapautuksista, kuten sellaisia kivennäisöljyjä koskevista vapautuksista, jotka toimitetaan käytettäviksi moottoripolttoaineena yhteisön aluevesillä muilla kuin yksityisillä huvialuksilla tapahtuvassa vesiliikenteessä, kalastus mukaan luettuna.

20 Direktiivin 8 artiklan 1 kohdan c alakohdassa olevan käsitteen yhteisön aluevedet, jota ei ole määritelty, osalta on todettava, että yhteisön oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon muun muassa asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (ks. asia C-17/03, VEMW ym., tuomio 7.6.2005, Kok. 2005, s. I-4983, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

21 Tämän osalta on todettava, että direktiivillä 92/81 pyritään, kuten sen kolmannesta ja viidennestä perustelukappaleesta käy ilmi, yhtäältä vahvistamaan tietyt yhteiset määritelmät kivennäisöljyjen ryhmään kuuluville tuotteille, jotka ovat yleisen valmisteverojärjestelmän alaisia, ja toisaalta säätämään näiden tuotteiden osalta tietyistä, yhteisön tasolla pakollisista vapautuksista (ks. asia C-389/02, Deutsche See-Bestattungs-Genossenschaft, tuomio 1.4.2004, Kok. 2004, s. I-3537, 17 ja 18 kohta). Näistä perustelukappaleista sekä direktiivin 92/81 nimestä käy ilmi, että näiden yhteisten määritelmien ja säädettyjen vapautusten tarkoituksena on edistää sisämarkkinoiden toteuttamista ja asianmukaista toimintaa ja ottaa yhteisön tasolla

käyttöön kivennäisöljyjen valmisteverojen rakenteiden yhdenmukaistettu järjestelmä.

22 Näin ollen direktiivillä 92/81 säänneltyjä tuotteita koskevia määritelmiä ja niitä koskevia vapautuksia on tulkittava itsenäisesti kysymyksessä olevien säännösten sanamuoto ja direktiivillä tavoitellut päämäärät huomioon ottaen (ks. em. asia Deutsche See-Bestattungs-Genossenschaft, tuomion 19 kohta).

23 Näiden vapautusten tällaiseen itsenäiseen tulkintaan on päädyttävä sitä suuremmasta syystä siksi, että jäsenvaltioille asetetaan direktiivin 92/81 8 artiklan 1 kohdassa velvollisuus olla saattamatta yhdenmukaistetun valmisteveron alaiseksi kivennäisöljyjä, joita käytetään moottoripolttoaineena tietyissä tässä säännöksessä luetelluissa toiminnoissa (ks. asia C-346/97, Braathens, tuomio 10.6.1999, Kok. 1999, s. I-3419, 31 kohta ja em. asia Deutsche See-Bestattungs-Genossenschaft, tuomion 20 kohta). Näiden direktiivissä 92/81 säädettyjen vapauttamisvelvollisuuksien erilainen tulkinta kansallisella tasolla ei ainoastaan haittaisi yhteisön sääntelyn yhdenmukaistamispäämäärän saavuttamista ja vaarantaisi oikeusvarmuutta, vaan toisi mukanaan vaaran kyseisten talouden toimijoiden erilaisesta kohtelusta (ks. em. asia Deutsche See-Bestattungs-Genossenschaft, tuomion 21 kohta).

24 Nyt käsiteltävänä olevasta säännöksestä on todettava, että yhteisön aluevesillä tapahtuvassa vesiliikenteessä moottoripolttoaineena käytettäviä kivennäisöljyjä koskevan pakollisen vapautuksen tarkoituksena on helpottaa jäsenvaltioiden välistä kaupankäyntiä, erityisesti sellaista tavaraliikennettä ja sellaisten palvelujen vapaata liikkuvuutta, joita voidaan suorittaa näillä vesillä.

25 Yhteisön lainsäätäjä on halunnut tällä vapautuksella edistää yhdenvertaisuutta tiettyjen sellaisten verotuksellisten edellytysten suhteen, joiden puitteissa kuljetusyritykset tai muut kyseisiä vesiä käyttävät palveluntuottajat toimivat.

26 Tästä seuraa, että käsite yhteisön aluevedet on ymmärrettävä siten, että se käsittää kaikki vedet, joilla normaalisti harjoitetaan meriliikennettä kaupallisia tarkoituksia varten. Tämä liikenne käsittää kaikki merialukset, kapasiteetiltaan suurimmat alukset mukaan lukien.

27 Lisäksi, kuten komissio on todennut, ainoastaan tällä tulkinnalla voidaan varmistaa, että yhteisön merisatamien, joista käsin nämä toiminnot suoritetaan, välillä vallitsevat taloudelliset edellytykset ovat yhdenvertaisia siitä riippumatta, miten kukin satama sijaitsee suhteessa lähimpään rannikkoon.

28 Lopuksi on todettava, että direktiivin 92/81 tavoitteena on myös varmistaa kivennäisöljyjen vapaa liikkuvuus sisämarkkinoilla ja välttää sellaiset kilpailun vääristymiset, jotka saattavat aiheutua valmisteverojen rakenteiden vaihtelemisesta eri jäsenvaltioissa (ks. asia C-240/01, komissio v. Saksa, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-4733, 39 ja 44 kohta).

29 Tällaisessa tilanteessa direktiivin 92/81 8 artiklan 2 kohdalla käyttöön otettu järjestelmä, joka koskee jäsenvaltioiden mahdollisuutta myöntää kivennäisöljyille tai muille samoihin tarkoituksiin verovalvonnassa käytettäville tuotteille täydellinen tai osittainen vapautus tai alennus valmisteverosta, ja erityisesti tämän 2 kohdan b

alakohdassa oleva käsite liikennöinti liikenteelle avatuilla sisävesillä eivät voi muodostaa ratkaisevaa kriteeriä 8 artiklan 1 kohdassa säädettyjen pakollisten vapautusten laajuuden tulkinnassa.

30 On nimittäin kiistatonta, että merivesillä tapahtuvaan kaupalliseen vesiliikenteeseen soveltuvat alukset voivat harjoittaa liikennöintiä myös tietyillä liikenteelle avatuilla sisävesillä tiettyihin merisatamiin asti, vaikka nämä satamat eivät sijaitsisikaan rannikolla. Sellaisen vesiliikenteen jättämisellä pakollisen vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle heti siitä hetkestä alkaen kun liikennettä harjoitetaan näillä merisatamiin johtavilla sisävesillä, haitattaisiin jäsenvaltioiden välistä kauppaa, sillä sellainen ulkopuolelle jättäminen saattaisi ne talouden toimijat, joita tämä vesiliikenne koskee, epäedulliseen asemaan ja saattaisi näin johtaa siihen, että osa meriliikenteestä ei enää suuntaudu näihin satamiin. Sillä asetettaisiin siten nämä talouden toimijat epäedulliseen asemaan rannikolla sijaitsevissa satamissa toimiviin talouden toimijoihin verrattuina.

31 Tämän takia direktiivin 92/81 8 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu vapaaehtoinen järjestelmä on luonteeltaan toissijainen siinä mielessä, että sitä voidaan soveltaa liikennöintiin liikenteelle avatuilla sisävesillä ainoastaan siltä osin kuin tämä vesiliikenne tapahtuu sellaisten vesien ulkopuolella, joilla voidaan harjoittaa meriliikennettä kaupallisia tarkoituksia varten.

32 Näin ollen ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 92/81 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa olevalla käsitteellä yhteisön aluevedet viitataan kaikkiin sellaisiin vesiin, joita kaikki merialukset, kapasiteetiltaan suurimmat alukset mukaan lukien, voivat käyttää kaupallisiin tarkoituksiin meriteitse tapahtuvaa liikennöintiä varten.

Toinen kysymys

33 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa toisella kysymyksellään tietää, voidaanko hopperiruoppaajan tiettyjen käyttötoimintojen katsoa kuuluvan direktiivin 92/81 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun vesiliikenteen käsitteeseen.

34 Kuten tämän tuomion 15 kohdasta käy ilmi, Jan De Nulin myönnettyä, että sen on maksettava veroa imu- ja pumppaustöitä varten käytetyistä kivennäisöljymääristä, pääasian asianosaisten välisessä oikeusriidassa on riitaista ainoastaan se, voidaanko mainitussa säännöksessä säädetty verovapautus myöntää myös niille kivennäisöljyn määrille, joita käytettiin ruoppaustöistä johtuvien ajotoimenpiteiden aikana.

35 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy myös ilmi, että hopperiruoppaajan tyhjänä ajamisen aikana käytetyt kivennäisöljyt on vapautettu valmisteverosta.

36 Yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa Deutsche See-Bestattungs-Genossenschaft antamansa tuomion 23 kohdassa direktiivin 92/81 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetusta käsitteestä vesiliikenne, että kaikki kaupallisissa tarkoituksissa suoritettavat vesiliikennetoimet kuuluvat tässä säännöksessä yhdenmukaistetusta valmisteverosta tehdyn vapautuksen soveltamisalaan. Yhteisöjen tuomioistuin on täsmentänyt tuomion 25 kohdassa, että tässä säännöksessä ei tehdä mitään eroa kysymyksessä olevan vesiliikenteen tarkoituksen perusteella, koska kilpailun vääristymät, jotka direktiivin säännöksillä on määrä välttää, voivat ilmetä kysymyksessä olevan kaupallisen vesiliikenteen lajista riippumatta.

37 Edellä mainitussa asiassa Deutsche See-Bestattungs-Genossenschaft annetusta tuomiosta seuraa täten, että suoritetun matkan tarkoituksella ei ole merkitystä, jos kysymys on vesiliikenteestä, johon sisältyy vastiketta vastaan suoritettu palvelu.

38 Pääasian oikeudenkäynnissä on selvää, että hopperiruoppaajassa on käyttövoimajärjestelmä, jonka avulla se voi itsenäisesti siirtyä paikasta toiseen sen ajotoimenpiteiden yhteydessä. Tällä laitteella on siten vesiliikenteeseen tarvittavat tekniset ominaisuudet, jotka mahdollistavat sellaisen palvelun tarjoamisen.

39 Direktiivin 92/81 8 artiklan 2 kohdan g alakohdassa olevasta järjestelmästä, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat myöntää liikennöintikelpoisten vesistöjen ja satamien ruoppauksessa käytettäville kivennäisöljyille täydellisen tai osittaisen vapautuksen tai alennuksen valmisteverosta, riittää, että todetaan, että kuten tämän tuomion 29 kohdassa on korostettu, tällä jäsenvaltioille annetulla verovapautusmahdollisuudella ei voi olla mitään vaikutusta siihen, minkälainen tulkinta saman artiklan 1 kohdalle on annettava.

40 Näin ollen toiseen kysymykseen on vastattava, että hopperiruoppaajalla ainesten imemisen ja pumppaamisen aikana suoritetut ajotoimenpiteet eli ruoppaustoiminnan suorittamiseen välittömästi kuuluvat siirtymiset paikasta toiseen kuuluvat direktiivin 92/81 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun käsitteen vesiliikenne soveltamisalaan.

Oikeudenkäyntikulut

41 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Kivennäisöljyjen valmisteverojen rakenteiden yhdenmukaistamisesta 19.10.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/81/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 22.12.1994 annetulla neuvoston direktiivillä 94/74/EY, 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa olevalla käsitteellä yhteisön aluevedet viitataan kaikkiin sellaisiin vesiin, joita kaikki merialukset, kapasiteetiltaan suurimmat alukset mukaan lukien, voivat käyttää kaupallisiin tarkoituksiin meriteitse tapahtuvaa liikennöintiä varten.**

2) **Hopperiruoppaajalla ainesten imemisen ja pumppaamisen aikana suoritetut ajotoimenpiteet eli ruoppaustoiminnan suorittamiseen välittömästi kuuluvat siirtymiset paikasta toiseen kuuluvat direktiivin 92/81, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 94/74, 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun käsitteen vesiliikenne soveltamisalaan.**

Allekirjoitukset